

Møde med muslimer

I forbindelse med Verdensungdomsdagen i Köln mødtes pave Benedikt XVI også med repræsentanter for tyske muslimer.¹ I sin tale betegnede han interreligiøs og interkulturel dialog som livsnødvendig

Af pave Benedikt XVI²

Kære muslimske venner!

Det er en stor glæde for mig at have lejlighed til at være sammen med Dem og til at hilse Dem på det hjerteligste. Jeg er kommet her for at møde unge mennesker fra alle dele af Europa og resten af Verden. De unge er menneskehedens fremtid og nationernes håb. Min kære forgænger, pave Johannes Paul II, sagde engang til de unge muslimer, som var samlet på Casablancas stadion i Marocco: "De unge kan bygge en bedre fremtid, hvis de først giver deres tro til Gud, og hvis de forpligter sig til at bygge denne nye verden med visdom og tillid i overensstemmelse med Guds plan".³ Det er i denne ånd, at jeg henvender mig til Dem, kære muslimske venner, for at dele mit håb med Dem og for at lade Dem kende mine bekymringer i disse særligt vanskelige tider for vor historie.

Jeg er sikker på, at jeg giver udtryk for Deres egne tanker, når jeg bringer en af vore bekymringer på bane, nemlig udbredelsen af terrorisme. Terror er en tilbagevendende aktivitet i forskellige dele af verden. Den sår død og ødelæggelse og kaster mange af vore brødre og søstre ud i sorg og håbløshed. De, som tilskynder til og planlægger disse angreb ønsker tydeligvis at forgifte forholdet mellem os, idet de bruger alle midler, inklusive religion, til at modsætte sig ethvert forsøg på at opbygge et fredeligt liv med hinanden uden spændinger. At øve terror af enhver art er en pervers og grusom beslutning, som viser foragt for den hellige ret til livet og undergraver selve fundamentet for alle samfund. Hvis det i fællesskab kan lykkes for os at fjerne ethvert spor af had fra hjerterne,

¹ Mødet fandt sted den 20. august 2005 og foregik i kardinal Joachim Meisners embedsbolig

² Oversat af Vivian og Erling Tiedemann

³ Insegnamenti, VIII/2, 1985, p. 500

at modstå enhver form for intolerance og at modsætte os enhver manifestation af vold, så vil vi kunne vende den bølge af grusom fanatisme, som bringer så mange menneskers liv i fare og hindrer fremskridt mod fred i verden. Opgaven er vanskelig, men ikke umulig. Den troende ved, at trods sin egen svaghed kan han regne med bønnens magt.

Jeg er, kære venner, dybt overbevist om, at vi ikke må give efter for det negative pres i vor midte, men at vi skal bekræfte værdier som gensidig respekt, solidaritet og fred. Ethvert menneskes liv er helligt, både for kristne og for muslimer. Der er rigeligt med muligheder for, at vi kan handle sammen i tjeneste af fundamentale moralske værdier. Den menneskelige persons værdighed og forsvaret for de rettigheder, som denne værdighed forlener et menneske med, udgør målet for enhver social stræben og for enhver indsats for at virkeliggøre den. Dette budskab gives umiskendeligt videre til os gennem samvittighedens stille, men klare stemme. Det er et budskab, som vi må agte på og kommunikere til andre; skulle det nogensinde ophøre med at finde et ekko i folkenes hjerter, så vil verden blive udsat for et nyt barbaris mørke. Kun gennem anerkendelse af den menneskelige persons centrale status kan man finde en fælles basis for forståelse – en basis, som sætter os i stand til at række ud over kulturelle konflikter, og som neutraliserer ideologernes nedbrydende magt.

Under mit møde i april i år med repræsentanter for kirker og kristne trossamfund og med repræsentanter for de forskellige religiøse traditioner bekræftede jeg, at "Kirken ønsker at fortsætte med at bygge broer af venskab med alle religioners tilhængere for at søge det sande gode for enhver person og for samfundet som helhed".⁴ Fortidens erfaringer lærer os, at forholdet mellem kristne og muslimer ikke altid har været karakteriseret af gensidig respekt og forståelse. Hvor mange sider i historiens store bog beretter ikke om kampe og endog om krige, som har været ført, mens begge sider påkaldte Guds navn, som om kamphandlinger og nedslagtning af fjenden skulle være Ham til behag. Mindet om disse triste begivenheder burde fylde os med skam, for vi ved kun alt for godt, at grusomheder er blevet begået i religionens navn. Læren fra fortiden må hjælpe os til at undgå at gentage de samme fejl. Vi må søge veje til forsoning og lære at leve med respekt for hinandens identitet. Forsvaret for religionsfrihed er i den forstand et permanent *must*, og respekt for minoriteter er et klart tegn på ægte civilisation.

I denne henseende er det altid på sin plads at minde om, hvad koncilsfædrene på Andet Vatikan-koncil sagde om forholdet til muslimerne. "Det er med agtelse, Kirken betragter muslimerne, som tilbøder den ene, levende, i sig selv værende, barmhjertige og almægtige Gud, himlens og jordens Skaber, som har talt til menneskene. De prøver også af hele deres sind at underkaste sig hans skjulte rådsslutning – på samme måde, som Abraham, som den islamiske tro gerne henviser til, underkastede sig Gud. [...] Da der i tidens løb har været talrige stridigheder og meget fjendskab mellem de kristne og muslimerne, opfordrer dette hellige koncil alle til at glemme dét, som har været, og til oprigtigt at øve sig i gensidig forståelse og til i fællesskab - til bedste for alle mennesker - at forsvare og fremme social retfærdighed, de etiske værdier samt ikke mindst fred og frihed".⁵

Mine højt agtede venner, De repræsenterer nogle muslimske fællesskaber i dette land, hvor jeg blev født, hvor jeg studerede, og hvor jeg levede en god del af mit liv. Det er grunden til, at jeg ønskede at møde Dem. De er ledere for muslimske troende og oplærer dem i Islams tro. Undervisning er det middel, gennem hvilket ideer og overbevisninger bliver givet videre. Ord har en meget stor indflydelse på, hvordan ens sindelag formes. De har derfor et stort ansvar for oplæringen af den unge generation. Som kristne og muslimer må vi sammen tage vor tids mange udfordringer op. Der er ikke plads til at være handlingslammet eller og til at isolere sig – og endnu mindre til partiskhed og sektarisme. Vi må ikke give efter for frygt eller pessimisme. Snarere må vi dyrke optimisme og håb. Interreligiøs og interkulturel dialog mellem kristne og muslimer kan ikke reduceres til noget ekstra,

⁴ L'Osservatore Romano, 25. april 2005, s. 4

⁵ Koncilserklæringen om forholdet til ikke-kristne religioner, *Nostra Aetate*, nr. 3

der er valgfrit. Det er i realiteten noget livsnødvendigt; af dét afhænger vor fremtid i meget høj grad. Unge fra mange dele af verden er nu her i Köln som levende vidner om solidaritet, broderskab og kærlighed. De er førstegrøden af en ny begyndelse for menneskeheden.

Jeg beder, kære muslimske venner, af hele mit hjerte for, at den nådige og barmhjertige Gud må beskytte Dem, velsigne Dem og altid oplyse Dem. Måtte Fredens Gud opløfte vore hjerter, nære vort håb og lede vore skridt på verdens stier.

[Klik her for at udskrive artiklen \(printerens skal være tændt\)](#)

[Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt \(Outlook skal være startet\)](#)

[Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk](#)